

L'ESPORT CATALÀ

N. 38

BARCELONA, 22 de Desembre de 1925

EMILI SAGI-BARBA

el notable extrem esquerre del «F. C. Barcelona» qui, en el partit contra la selecció de Praga, palesà la seva excel·lent classe

30 cts.

Natació d'hivern

La 5.ª jornada del concurs per equips de nou nedadors

La lluita de diumenge passat tingué lloc entre els dos equips del Club de Natació Barcelona, capitanejats per en Puig i per en Bretos. Tot el seu interès radicava simplement en la defensa que dels seus punts faria l'equip Bretos, ja que hi ha una gran diferència en el respectiu valor dels seus components. L'equip Puig, quasi tot ell format per primers elements del Club, tenia assegurada la victòria, però quedava per saber la magnitud d'aquesta. Hem de dir que fou completa, tota vegada que l'únic punt que perderen en els 100 metres esquena va ésser disputat extraordinàriament. L'equip Bretos, però, al nostre entendre, no donà tot el seu màxim, com era d'esperar que realitzés. Els resultats foren els següents:

100 metres estil lliure.—Aquesta cursa que es presentava com el millor de la jornada, des d'un principi ja perdé tot l'interès. En Parés, que es donava com a probable guanyador, no va esforçar-se massa. En canvi, és digne d'esment la cursa que feren els dos defensors d'en Puig, en Ferrés i en Peredejordi. Els seus temps són excel·lents, i els millors de tots els que han fet mai. Arribaren per aquest ordre:

Primer, Ferrés, 1' 11" 5-10; segon, Peredejordi, 1' 11" 8-10, i tercer, Parés, 1' 16".

100 metres braça de pit.—Fou un nou triomf de l'equip Puig, qui s'adjudicà amb en Castro i en Torok els dos primers llocs, després d'una breu resistència d'en Bretos. Feren, respectivament, els següents temps: 1' 37" 7-10; 1' 39", i 1' 40".

100 metres dors.—Aquesta cursa fou l'única en què la lluita fou emocionant de veritat. Els tres participants feren els dos viratges al mateix temps, i l'última recta donà lloc a una lluita aferrissada de debò. En May, a l'últim moment sabé prendre el segon lloc a en Torok. En Castro havia tocat un segon abans. El resultat fou: Primer, Castro, 1' 37" 3-5; segon, May, 1' 38" 9-10, i tercer, Torok, 1' 39" 3-10.

100 metres over.—Brull i Puig, fent, respectivament, 1' 24" 8-10 i 1' 28" 3-10, guanyen sense esforçar-se en Pinillo, que féu 1' 37" 4-10.

800 metres relleus.—Cursa sense cap història que guanya descansadament l'equip Puig amb l'equip format per ell, Ferrés, Peredejordi i Brull, a l'equip d'en Bretos, que estava format per Ascencio, Farré, May i Pinillo. Feren, respectivament, 12' 33" 4-10 i 14' 11" 3-10.

Water-polo.—A les ordres d'en Ludwig, es presentaren els equips constituïts així: PUIG. — Rovira, Majó, Peredejordi, Puig, Brull, Giménez i Torok.

BRETOS. — Ascencio, May, Bretos, Parés, Farré, Pinillo i Baell.

No hi hagué cap jugada digna d'esment, degut potser a què l'un equip, segur de la victòria, no s'esforçà, i l'altre, donant per descomptada la derrota, s'hi va adormir.

Guanyà, no cal dir-ho, l'equip Puig, per tres gols a zero.

Puntuació.—La puntuació donà el següent resultat: Puig, 34 punts, i Bretos, 15.

La clàssica festa de Nadal

Com cada any, des de la fundació del nostre Club Natació Barcelona, el dia de Nadal al matí tindrà lloc la clàssica cursa de 200 metres que es corre en el port i davant de l'estatge social del Club.

Com a complement hi harà un festival a la piscina del dit Club, després de celebrada aquella, que constarà de proves reservades als infants, als neòfits, per equips de relleus estils, i Water-polo.

D'entre el dit programa sobresurten els intents que de batre els records de 100 metres femení i 100 metres dors, faran, respectivament, la senyoreta Lucrècia Muñoz i en Jaume Cruells. Tots dos pertanyen al Club organitzador.

Ens prometem, dones, un gran dia per a la nostra natació.

BRIC-A-BRAC

Una gran qüestió!! Es convenient la dansa per als futbolistes... anglesos?

Aquesta és la gran qüestió que ha estat discutida en el Club New Brighton, de Lancashire.

Resulta lògic del tot que els jugadors joves tinguin una certa inclinació per la dansa. Molts d'entrenadors toleren aquest passatemps que ells jutgen innocent: d'altres àdhuc l'encoratgen, estimant que si el salt a la corda és profitós per a l'entrenament del jugador, la dansa ha de produir forçosament els mateixos efectes. D'altres opinen que ell tracte amb el públic selecte dels dancings dona un cert vernís d'educació i de refinament als jugadors.

Cal acceptar la bondat d'aquestes intencions, però bé es pot dir que no representen pas gran cosa en l'aspecte pràctic. Hom ha constatat moltes vegades que els jugadors es presenten a l'entrenament amb els ulls plens de son. Davant d'això, la Direcció del Brighton Club ha decidit d'obrir una enquesta per tal de saber si els seus jugadors ja estaven allitats abans de mitja nit. El resultat fou desolador. Al domicili dels interessats hom s'assabentà que aquests hi tornaven mantes vegades quan ja les criades de servei havien reprès les seves tasques!

Dos directius de bona complexió decidiren de continuar l'enquesta. I, en efecte, trobaren la ma-

MAL DE COLL
Pastilles **CERDA**
SEGALÀ Y FARMACIES.

joria dels seus jugadors gaudint el plaer de les hores calmes de la nit. Vingueren les mesures del cas; els jugadors que no estiguessin colgats abans de mitja nit, serien objecte de sancions molt severes.

Altres entrenadors, influenciats per aquest exemple edificant, obren a llur torn sengles enquestes. Els resultats no foren pas del tot idèntics. Se suscità una polèmica que de seguida devingué animadíssima, en la qual intervingué Tom Webster, l'espiritual caricaturista del "Daily Mail", qui provà que mentre els jugadors no es presentessin al camp en "smoking" o en "frac", no hi havia pas motiu veritable per alarmar-se. Aquesta conclusió obtingué els sufragis dels humoristes, que foren majoria.

I així ha terminat la primera temptativa dels entrenadors anglesos d'introduir-se en la vida privada de llurs poulains...

En aquest punt concret, els nostres futbolistes avantatgen, i de molt, els seus col·legues britànics. I si no que ho diguin els "dancings" de les nostres Rambles...

Paulí Alcàntara

Ha traslladat la seva Clínica de

Vies Urinàries

CONSULTA
d'11 a 1 i de 5 a 9

al carrer de la
Unió, 16, pral.

BARCELONA

Els austríacs contra el modern off-side

Pel que es veu, els futbolistes d'Austria no estan pas gens conformes amb la nova reglamentació de l'off-side. Moltes veus s'han aixecat demanant la tornada a l'antiga reg'a.

La premsa esportiva vienesa ha pres una tessitura de franca oposició a la nova regla, car estima que ara, sovintment, els equips inferiors, des del punt de vista tècnic, triomfen dels equips superiors. Hom creu que si la nova regla és mantinguda en la seva forma actual, els clubs acabaran per negligir les fineses tècniques del joc per tal d'aplicar solament les brusques escapades i les dures envetides, que treuen a la partida tota la bellesa del joc, amb la qual cosa hi surt perdent el jugador i l'espectador.

La Lliga vienesa dels clubs professionals s'ha ocupat legalment de l'afer, i ha fet constar el desig que l'actual regla sigui abandonada de seguida, per tornar purament i simplement a l'antiga.

Huc Meisl, seleccionador de l'equip austríac, estima que l'estil del joc ha sofert enormement després de l'aplicació del modern off-side, i ha declarat, al mateix temps, que és del tot necessari de retirar-la el més aviat millor.

Ben mirat, ens sembla que aquests austríacs en fan un grau massa per voler justificar-se de les derrotes que han assolit enguany en els seus partits internacionals.

HOMES MODERNS: REBUTGEU PERFUMS AFEMINATS!

AIGUA DE COLONIA-EXTRACTE
LOCIO-ROM QUINA-FIXADOR DEL CABELL

Per a Cavaller

L'HOMME HA DE FER FLAIRE D'HOMME

Redacció:
Barbarà, 11 i 13

Administració:
Passatge de Gràcia, 34, ent.

Telèfons 1316 A. i 1451 A.

Adreça telegràfica: VIBERNA

L'ESPORT CATALÀ

ANY I Barcelona, 22 de Desembre de 1925 N.º 38

Preus de subscripció.

BARCELONA

Pessetes 3.50 al trimestre

CATALUNYA

Pessetes 3.75 al trimestre

Número solt: 30 cèntims

Idealitzem l'esport

Sempre hem vingut defensant la teoria que cal idealitzar l'esport. Al darrera dels nostres clubs, de les nostres associacions, del nostre públic, cal que hi bategui alguna cosa més que la simple passió que comporta l'entusiasme pels seus. L'esport, per si mateix, ja és una cosa important, però quins graus de bellesa no pren quan se l'embolcalla amb un alè d'espiritualitat!

Ara mateix, acabem de llegir una notícia que ve a confirmar-ho. A Anglaterra els clubs de fútbol juguen cada temporada diversos matches destinats a caritat. Una part molt important de la recaptació d'aquests partits s'esmerça en obres de beneficència. I en el ben entès que no es tracta pas de quantitats insignificants. En quatre anys—1922, 23, 24 i 25—els clubs de fútbol han donat generosament prop de tres milions de pessetes.

Es molt interessant de remarcar que aquesta esplendidesa és deguda als equips professionals, els quals són mirats un xic a cua d'ull per part de molts esportius que, pel que es veu, no saben pas ben bé de què va. A l'entorn de la personalitat del professional s'ha congruat potser una atmosfera d'incomprensió que, ben injustament, ens l'ha presentat en un aspecte no massa atractiu. Pel professional declarat no podem sentir cap mena d'animadversió. El fet d'haver convertit en un mitjà de vida la pràctica de l'esport, no vol pas dir que no pugui ésser un digne sportman i un perfecte gentleman. Si més no, la generosa gesta de què parlem més amunt, seria prou per demostrar-ho.

I si fins els professionals saben embellir l'esport amb la garlanda dels sentiments més enlairats, què no hauria de fer el nostre món futbolístic, el qual, en anomenar-se amateur, contrau una evident responsabilitat de cosa desinteressada i espiritual?

Els nostres esportius, actius i passius, han de tenir molt en compte que per damunt de les incidències, diguem-ne intrínseques, de l'esport, que momentàniament els poden apropar o allunyar, els ha d'unir un ideal comú, que doni una unificació de sentiment i d'altitud al que ha d'ésser l'obra de tots i de cadascú.

L'esport com a objectiu, simplement, és ja de si una cosa molt important; però quina noble transcendència no agafa quan està encarat a un objectiu i a un mitjà! Tota aquesta llei de formidables activitats que produeix l'esport, poden esdevenir, ben encaminades i esmerçades, una font de realitats esplendoroses.

REMARKS

Normalment, la brutalitat d'un jugador o d'un equip de fútbol està en proporció inversa de la seva intel·ligència. Cal, doncs, cultivar la intel·ligència dels "footballers".

Héliogabale
(en "Le Sport Suisse")

Els federatius austríacs creiem haver obeït les lleis morals de l'esport. No ens sap pas greu!

Huc Meisl

El "paco", contràriament al que molts es creuen, no és pas un privatiu dels rifenys. També se'n troben de tant en tant per les piscines i d'emboscats en les columnes dels "qué quiere usted decir".

Kada, l'excellent mig centre de l'equip de Txecoslovàquia, va emprendre el delegat del Terrassa F. C. en la Federació, i li preguntà:

—I quins jugadors teníeu, com a guanyadors de la Copa Catalunya, i per tant el millor equip del país, en la selecció catalana que ha jugat contra nosaltres?

—Veureu—li digué l'interpellat—, com a tenir-n'hi, no n'hi teníem cap.

—Com! Però un equip que guanya la copa, més important encara que el Campionat, vol dir que té gent de vàlua, que els seus jugadors són seleccionables.

—Sí, què voleu que us digui? Es que, sabeu, Terrassa està a 31 quilòmetres de Barcelona... Les valors d'aquest equip potser encara no són prou conegudes.

—Però un bé podia ésser-hi... Ni un diu que n'hi havia.

—No en feu cas; els seleccionadors són gent molt entrenada. Quan ho han fet així és senyal que hi han vist clar. Creieu-ho; són uns senyors molt imparcials i no ho han fet pas amb mala intenció..

En Moles, després del seu èxit amb la selecció, considera que no li escau de continuar a la Comissió de Reglaments. Demana que el substitueixin de lloc; per exemple, amb En Plantada, de la qual cosa aquest ha protestat enèrgicament: "Vosaltres direu—exclamava—si un home abonat a les funcions d'En Fleta i que va als partits amb bombí pot passar dignament al "quarto dels mals endreços".

Es veu que la frase d'En Franch ha fet escola.

En els temps heroics de "directori" barcelonista, un de la situació assegurava que En Forns no tornaria a ésser més de la directiva. Aquest es limitava a somriure.

I efectivament, s'han fet públics els noms de la nova Directiva, i el de Romà Forns hi continua com si res s'hagués dit. I l'home continua somrient...

A Barcelona hi ha un repòrter que és corresponent de periòdics forans i no ha vist en sa vida un partit de fútbol. Malgrat això, ell comunica els resultats cada diumenge i fa constar que si l'equip d'una certa ciutat catalana, envers el qual té una marcada simpatia, va perdre per cinc a cap, amb un àrbitre imparcial o un públic neutral, havia de guanyar per quatre a un.

El club tan avantatjosament tractat, agraït a tantes mostres d'interès, aprofitant l'avinentesa de traslladar-se a Barcelona, un dia d'aquest ofereix un àpat a l'esmentat repòrter.

El que no es paga amb diners...

En l'àpat a honor de Zamora, s'asseguren a un extrem de taula alguns periodistes, entre els quals havien diversos redactors d'un periòdic que es dedica al foment de cromos, poses fotogràfiques amb dedicatòries adornar àlbums i de tant en tant a deixar malparada l'harmoniosa llengua de Cervantes. Els excel·lents companys es dediquen bona part del sopar a pronosticar l'enterrament de L'ESPORT CATALÀ, que ells ja han fet cadàver.

Caram, caram... Doncs a fe que cap quioscaire ho diaria! De totes maneres, si aquesta il·lusió els ha de fer feliços, per nosaltres que vagin dient.

Un per nosaltres sempre molt distingit cronista confon de la manera més lamentable els termes: d'una campanya purament ideològica en diu pretendre servir interessos. En tot cas els "interessos" serien els que hi tenia l'Espanyol, defensats per mitjà del seu aliat Cabot.

No us confongueu, amic, que aquí no badem encara que de vegades fem el desentès.

En el match de hockey Polo-Pompeia, un jugador s'acostà a un nostre redactor per dir-li: —Li agrairia que en la ressenya fes constar l'esportivitat d'En Fricker, que ahir a les vuit va tenir una criatura, i no ha faltat al partit d'avui.

Obedients, nosaltres ho fem constar així, tot remarcant que segurament qui va tenir la criatura va ésser la senyora de l'esmentat jugador, i amb tan agradable motiu el felicitem i desitgem que el nou vingut al món sigui tan perfecte esportiu—o esportiva, ens manquen detalls—com el seu pare.

De Kant, el segon apòstol del ciclisme (el primer és En Ramon Torres), en "El Mundo" de diumenge:

"Español..., si la suerte no le juega treta alguna, desempeñará brillante papel y hará los debidos honores a su apellido, conquistando para Cataluña el Campeonato."

Hi ha vegades que els jocs de paraules són jocs il·lícits.

Els senyors Hébrard i Thibeaudeau, respectivament, president i secretari general de la Federació Esportiva dels Patronatges, varen anar a Roma. Després d'una simple demanda al secretari d'Estat, cardenal Gasparri, foren rebuts en audiència particular per Pius XI.

Amb la feina que l'Any Sant ha donat al Pontífex, aquesta audiència ha estat considerada a Roma com un favor excepcional.

Però és que el Sant Pare es recordava que havia estat un fervent alpinista i per això tingué interès a encoratjar els que es dediquen a l'educació física de la joventut.

Els socis del Barcelona han canviat de perfum. Si abans usaven "Un jour viendra...", ara no en fan servir d'altre que "Rose sans fin". (Propaganda gratuïta.)

A Alemanya, terra disciplinada i ben organitzada, hi ha una mena de "catecisme del futbolista".

Una de les prescripcions d'aquest catecisme fa:

"Aprenegueu a jugar sense discórrer".

Tanmateix, no són pas consells com aquest els que fan falta a molts jugadors d'aquí.

La tràgica mort de Siki ha clos una vida singular i pintoresca, per bé que no pugui ésser posada com a exemple als esportius.

Siki es trobà davant enemics temibles, i no pas solament sobre el ring. Aquests enemics foren els serveis innumbrables que vetllen sobre la virtut dels ciutadans de la lliure i bíblica Amèrica. Siki tenia un tarannà poc adaptable al país disciplinat i purità de la llei seca.

"L'Auto" arribat divendres passat, anuncia que el F. C. Barcelona ha estat clausurat per sis mesos, d'ordre governativa.

La qual cosa ens demostra novament que el diari de Desgrange tot i ésser el millor diari de finances esportives és del pitjor que corre tocant a informacions d'esport.

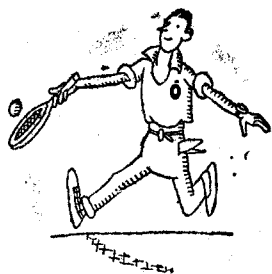
Aquesta nit els redactors de L'ESPORT CATALÀ celebren un sopar íntim.

S'accepten donatius i s'admeten telegrams i adhesions.

Per cert que no hem pogut avisar En Fivaller, per ignorar-ne el nom autèntic, domicili i altres circumstàncies. Per tant, l'avisem amb aquestes ratlles, tot preguntant-li que vingui a can Culleretes, mal sigui amb antifag, que li reservarem un cobert.

L'APARICIÓ DE "L'ESPORT CATALÀ" RESPON EXCLUSIVAMENT A EMPLER EL BUIT QUE S'OBSERVAVA EN LES PUBLICACIONS DE LA NOSTRA TERRA; CAL QUE CADA SUBSCRIPTOR ES CONSIDERI PARTICIPANT DIRECTE A L'ESFORÇ QUE REPRESENTA AQUESTA REVISTA, DIFONENT-LA ENTRE ELS ESPORTIUS I APORTANT CADA SETMANA UN NOU SUBSCRIPTOR QUE VINGUI A CONSOLIDAR-LA

La vida del nostre tennis

Una conversa amb En Josep Vidal i Ribas

L'Assemblea de Madrid ha desfer totes les confusions i el seu resultat permet d'esperar un nou impuls en el tennis peninsular :: L'aspecte econòmic de l'organització tennística :: La victòria d'En Juanico fa concebre talagueres esperances per al tennis català

Fa poc s'ha celebrat a Madrid l'Assemblea general ordinària de l'Associació de Tennis, i la setmana passada aquí, a Barcelona, se'n féu una altra amb caràcter extraordinari.

Bon punt han estat entre nosaltres els delegats catalans que assistiren a la de Madrid, ens faltà temps per anar a trobar qui, com a president que havia estat de l'Assemblea, podia estar més assabentat del que i el com de tot el que s'havia parlat i discutit. Cap a Can Vidal i Ribas falta gent, que d'allí n'havíem de sortir amb notes d'interès.

Però ell, així que s'assabentà de l'objecte de la nostra visita, va sortir-nos al pas dient-nos:

—Tot el que a Madrid s'ha fet pot dir-se que s'ha reduït a una sola cosa, per bé que molt important.

Com gairebé totes les coses importants d'aquest món, en els quarts; a Madrid s'havia tractat amb caràcter primordial la qüestió econòmica i com que aquesta per ésser ferma s'ha d'acordar (exigències dels Estatuts) en reunió extraordinària, vet aquí que calgué convocar-la i no es farà fins d'aquí a pocs dies. Per tant, els acords de l'Associació no tindran un veritable interès fins aleshores. Torneu i em tindreu a la vostra disposició per parlar-ne.

Així parlà el president i així va quedar concertada la segona entrevista.

Dir que En Vidal i Ribas s'interessa per les coses del Tennis, ara no vindria pas a to.

El nostre interpellat no es preocupa tan sols de les coses del tennis; s'hi ha lliurat en cos i ànima. Quan hom parla amb ell, pot veure cartes de clubs i federacions al costat dels papers del seu negoci; fulles de proxims concursos barrejades amb flascons. Tot sovint dona i rep encàrrecs destinats a coses del nostre esport com tan aviat s'obre la porta per un corredor, un client o pel secretari de l'Associació.

No començarem pas dient que vàrem ésser ben rebuts. Això ja és cosa descomptada, i el deixarem parlar a ell que és el que en aquest cas interessa.

—El primer aspecte de l'Assemblea d'aquest any ha estat mirar d'aproximar tot el possible—ens comença dient—, a les Associacions "regionals", que no feien altra cosa que protestar per "acaparadors", quan el que passava és que carregàvem amb els neulers de tot el que a la península es fa amb una mica de cara i ulls, i si aquí

arribem més lluny no és altra cosa que tenir més bona fe. Per demostrar-los, doncs, que això era una "capelleta", com ells suposaven, es convocà l'Assemblea a Madrid. Se'ls pogué convèncer que anaven equivocats i que aquí no érem més que uns que ens preniem les coses un xic més seriosament, com pla bé ho pogueren veure durant el curs de la reunió.

Es parlà també del resultat de la Copa Davis i a la pregunta d'algun delegat respecte l'absència d'En Flaquer en alguna prova, se li respongué amb l'informe d'En Camprubí que deia que al seu entendre el campió català no estava en massa bona forma.

En remarcar-li, nosaltres, el fet que aquest, en aquells dies, va aconseguir una insospitada victòria sobre Shimizu, el senyor Vidal ens respongué amb una mitja rialla que ja la voldria En "Serrallonga" per parlar del nostre company "Fivaller".

S'acordà concedir als campionats d'Espanya la importància que ha de tenir aquest títol per tal que deixin d'ésser uns concursos casolans i on mai el que se l'emporta pot, de cap de les maneres, fer que enlloc se'l prenguin seriosament. A aquest fi va acordar-se que se celebrassin de l'1 al 15 de maig o del 15 d'agost al 15 de setembre, de cada any, perquè els jugadors de primera categoria no estiguin compromesos en concursos estrangers de més transcendència. Oportunament s'avisarà als clubs per tal que ofereixin condicions per a l'organització.

Han quedat prohibits els partits entre amateurs i professionals amb taquilla oberta, de manera que veiem un xic difícil la repetició d'algun match que tant ha fet enraonar aquests dies.

I passem a la qüestió primordial: la del metàl·lic. Fins avui l'Associació Espanyola la ballava molt magra. Els clubs pagaven o havien de pagar un tant per pista, però com que de vegades se'n descuraven es va dir que no fossin els Clubs els que paguessin, sinó els socis, i a iniciativa del senyor Puigmarí, delegat de l'Associació de Catalunya, s'acordà crear uns títols mòbils de 20 cèntims que s'enganxaran als rebuts mensuals de tots els clubs peninsulars. Però això es farà molt seriosament mitjançant un dipòsit gairebé notarial a tots els clubs i unes liquidacions anuals amb tots els ets i uts. Altrament, beneficiarà a les Associacions "regionals", car es quedaran amb el 12 per cent de les recaptacions.

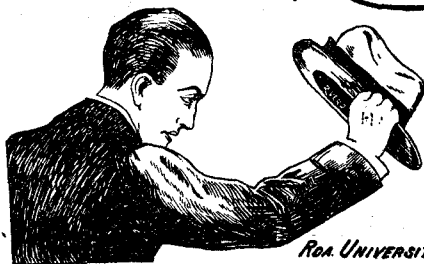
Avantatges del sistema? Innombrables. Fins ara anar a la Copa Davis era com jugar a la ruleta. Si es passaven algunes rondes, es feien pessetes; si els pegaven aviat, econòmicament també es rebia... Ara hi haurà un ingrés segur. Hom pot fer càlculs amb una base ferma. Això permetrà un major moviment de jugadors i, per tant, una barreja i un coneixement de tècniques que per força han d'influir en el tennis actual. A més podrem organitzar concursos amb participacions lliures... Em fi, que es podrà obtenir un major rendiment que amb els sistemes fins aquí emprats.

Res, que al final de l'Assemblea els protestataris no tenien més boca que per alabar els catalans; i els núvols, que semblaven venir negres a més no poder, amenaçant el nou diluvi, s'accontentaren amb una deliciosa pluja de roses. Felicitacions, copets a l'esquena, estretes de mà... demanin.

I deixant a part l'Assemblea, passà a parlar-nos del que a l'estat actual del tennis català fa referència.

PREFERIU SEMPRE CAPELLS

RIVERO

El tennis — diu — està actualment ben encalmat; però aquesta victòria d'En Juanico, que tant ha fer parlar, crec que pot ésser com una mena de mostassa que animarà aquest plat amenaçat de tornar-se insubstancial.

Amb En Juanico hi tinc molta fe, car té una qualitat que és, al meu entendre, la que el pot fer triomfar sempre: és la voluntat; virtut que manca a molts dels nostres tennistes. El que li convé ara al campió és de jugar molt i conèixer tècniques diferents, que, com més en conegui, millor. Si ho fa així, tenim en ell no ja una esperança, sinó un valor ben declarat.

A proporció, la nostra força internacional està en l'equip femení, ja que amb les Alvarez, Marinet, Torras i Fontrodona, sense oblidar la senyora de Pons, podem formar un equip que només els francesos i els ianquis poden fer-nos por.

El "clou" de la cosa està en la repetició constant de concursos i d'aquesta manera, en portar els nostres campions a un constant estudi podrem arribar a tractar de tu als que avui tallen el bacallà en el tennis mundial. També ens manifesta la seva molta fe en els professors i diu que d'aquí a poc temps els resultats seran ben clars.

La premsa comença a venir amb nosaltres. Ja era hora que en les columnes esportives es tractés amb interès el tennis. Potser una miqueta massa de safareig, ens apunta amb certa malícia, però ara, al principi, ja està bé...

Havíem passat més d'una hora entretenint a qui tan amable havia estat amb nosaltres. Ens desfem en excuses i ens acomiadem.

Els amateurs a les coses del tennis estaran satisfets de conèixer alguns dels temes parlat amb l'infatigable propagandista que n'és En Josep Vidal i Ribas.

Cristye.

Paavo Nurmi, a més d'un gran atleta, és un amateur 'pràctic'

No és pas la primera vegada que l'atleta finlandès Paavo Nurmi ha comunicat a la premsa les seves opinions sobre l'amateurisme. No podem pas menys que convenir en què l'amateurisme del més gran corredor a peu de tots els temps presenta certs aspectes marcadament "pràctics".

Nurmi no ha pas canviat. Cal veure només aquest interviu que li ha publicat l'"Idrottsbladet": "L'amateurisme — declara Nurmi sentenciosament — pot ésser considerat sota dos aspectes diferents.

Hom parla d'una concepció "ideal", quan l'esport és practicat únicament com a esbargiment o per raons de formació física. Dins d'aquest cas, no és pas molt difícil de respectar les disposicions més severes de l'estatut de l'amateur.

Mes si l'esport devé un divertiment públic, i atreu milers d'espectadors, caldrà considerar l'amateurisme des d'un punt de vista "pràctic". Sobretot a Amèrica, on cada dia s'exhibeixen "asos", i on les manifestacions organitzades esdevenen de seguida qüestions de diner, els practicants de l'esport han de portar una vida plena de privacions per tal de mantenir llur forma.

Dins d'aquestes condicions, Nurmi opina que resulta impossible de continuar respectant les disposicions de l'amateurisme.

Llavors — conclou l'atleta finlandès —, no hi ha pas una gran diferència entre els amateurs i els professionals."

Naturalment, aquestes opinions de Nurmi comporten tot un tractat de política acomodaticia. Si hom pot conservar la puresa a través d'aquest amateurisme pràctic, no cal pas escarrassar-se en agafar la nomenclatura comprometedora de professional.

COLISEUM

Ha tingut la gentilesa de portar

PETER PAN

aquest Nadal perquè el coneixi la nostra quitxalla

El valor de l'Experiència

Lasituació del fútbol aus- triac, segons Huc Meisl

S'apropa una gran «crisi de feina» per als professionals austríacs: L'actual règim no ha deturat els progressos en els amateurs purs, ans al contrari, van augmentant

Huc Meisl, en ocasió de la seva estada a Brussel·les, ha fet declaracions a un periodista d'aquella capital. Són prou interessants perquè les deixéssim passar totes per alt.

Comença per explicar els orígens del professionalisme dels futbolistes austríacs en tons massa patètics perquè ens els hàgim de creure a ulls clucs; no obstant, la seva relació guarda molts punts de contacte amb el que ara ve passant a Catalunya i a la resta de la península:

“En el pendent de l'amateurisme groc — diu Meisl — els abusos no es feren esperar. Sempre a la vigília dels partits importants, els jugadors venien a reclamar; sempre a través de les seves paraules hi havia l'amenaça entelada que no jugarin l'endemà si no s'accedia a llurs pretensions. A cada concessió succeïen noves exigències. Tots els beneficis del Club es trobaren llavors absorbits per aquesta bóta de les Danaïdes. Per no haver de mermar llurs equips, els cercles s'ençutaren. S'anava a la desfeta a passos gegantins i calia a tot preu arribar a establir un pressupost; saber exactament on s'anava en la qüestió de les finances. Què fer?

Per salvar els nostres Clubs de la ruïna, per frenar la golafreria d'alguns jugadors poc delicats, per donar més dignitat a l'actitud dels altres i perquè no pesés més damunt d'ells el dubte de “xuclar” diners al Club, vàrem instituir el professionalisme organitzat. Creiem haver obert les lleis morals de l'esport. No ens sàp pas greu.

—...? —En altres països, és cert, l'amateurisme groc hi és implantat i corca la base de llurs organitzacions. Paguen tant o més que nosaltres, però no ho confessen. De les dues situacions, quina és la més neta i la més moral?

—...? —El professionalisme austríac es troba en un estat desesperat. Doblegat sota el farcell dels deutes que va legar de l'amateurisme groc, ha sofert perjudicis des del seu començament. Diversos Clubs són a un pas de fer fallida... No obstant, si podem aguantar encara aquest hivern, la situació millorarà i podrà considerar-se salvada. Lluitar ara per una disminució en les taxes i els cercles reduiran llurs despeses. El 15 de desembre expiren la majoria dels contractes i més de 30 jugadors es trobaran sense feina. Es la llei de l'oferta i de la demanda; quan hi ha competència, es tria. Alguns Clubs, al començament, contractaren 24 professionals per un equip. Ara ja han fet l'aprenentatge i s'accontenten amb 16 o 17 homes. Així van reparant-se progressivament els primers errors que tant de diner han costat.

—...? —El nostre professionalisme no és pas concebut segons la fórmula anglesa, car en primer

ESPANYOL - MARTINENC

Per bé que el domini fou més pronunciat pels de l'Espanyol, la davantera vermella també es mostrà perillosa repetides vegades. Zamora aprestant-se a deturar el xut de Greixells

terme les nostres condicions econòmiques no ho permeten pas. Només hem volgut depurar el nostre fútbol; aquell qui vol ésser pagat ho declara. Així podem conservar els veritables amateurs. Ningú no s'aprofita de les recaptades dels Clubs professionals, els quals tots mantenen seccions d'amateurs veritat, d'atletisme, natació, etc.

Un signe reconfortant és que el nostre fútbol amateur progressa i va endavant. Podem avui fer arregar 5 o 6 jugadors veritablement amateurs a l'equip nacional, i la força d'aquest no se'n ressentiria...”

Aquestes paraules, dictades per l'experiència, són de mena per fer reflexionar llargament a tots els dirigents del fútbol d'aquí.

De com el famós interior Buchan aconsella als davanters per marcar gols

Buchan, el famós interior dreta anglès, ha fet recentment unes interessants manifestacions sobre tècnica futbolística. Els seus consells als avanters, especialment als interiors, són força interessants. Si els “Forwards” tinguessin en compte dos o tres punts essencials, els “goal-keepers” haurien de treure moltes més pilotes de la xarxa. Diu, entre altres coses:

“Si un jugador aconsegueix passar els defenses contraris, i se li presenta l'oportunitat de fer un avenç ininterromput fins a la porta, no té cap necessitat de comprometre la seva possibilitat per llençar un xut sensacional. L'objectiu d'un jugador no ha d'ésser de trencar les xarxes a còpia de

trets formidables, sinó d'assegurar el gol de la manera més perfecta possible; i la millor forma d'assolir-ho consisteix a tractar el “keeper” com un adversari més, al qual es pot evitar i sortejar amb una passada degudament assegurada. Un porter només pot defensar una part de l'espai comprès entre els dos pals, i el jugador atacant ha de considerar que aquests dos pals són companys i que és el seu deure de passar la bala—per la banda de dins, s'entén—a l'imperturbable col·lega que en aquest moment es troba més distant de l'adversari, que és el porter.

Cal tenir en compte un altre punt capital. No s'ha de mirar el porter. Conec molts jugadors que no poden marcar gols perquè miren el porter i aixequen la vista a l'instant que es disposen a xutar. Això és suficient per al porter, perquè inconscientment el peu segueix la direcció dels ulls. Hom perd molts gols per aquest vici de mirar el “keeper” en el moment de rematar una jugada. Si els jugadors segueixen el meu consell i miren a qualsevol part menys el porter, veuran com els seus esforços resulten doblement reeixits. Per acabar, diré que, en general, cal evitar de donar al porter indicacions precises sobre ço que hom es proposa de fer.”

Les dificultats del professionalisme austríac

Huc Meisl ha escrit darrerament que abans de tres anys el fútbol “pross” d'Austria haurà passat a la història. Les recaptades no estan en relació amb les retribucions que es paguen als jugadors, i més tard o més d'hora, els cercles hauran de declarar-se en fallida o acabar amb els “no amateurs” (a Austria, per no ofendre el pudor dels jugadors professionals, se'ls designa no-amateurs).

A més, els austríacs es troben amb el desavantatge (igual que els txecs) d'ésser els primers del Continent que han volgut reglamentar aquest estat de coses, creient-se que els hongaresos, italians, etcètera, els seguirien, mentre que, pel contrari, han preferit de continuar en el règim de porta falsa, gràcies a les truculències del darrer Congrés de Praga. I és per això que Huc Meisl reclama ara a grans crits una ràpida intervenció de la Internacional per a acabar amb aquestes confusions i aquest malestar general.

Els cercles de Catalunya haurien de seguir amb visible interès com van desenrotllant-se aquests esdeveniments, car si el règim de professionalisme declarat resulta nociu per a les finances, no cal oblidar que avui els nostres grans clubs tenen encadenada llur existència econòmica als protectors i “mecenes” que aconsegueixen trobar de tant en tant, ja que de no ésser així, és gairebé segur que tots els clubs de primera categoria s'haurien declarat en fallida, precisament pels sous que perceben els seus jugadors... “amateurs”.

CAMP EUROPA

Dia 26, a les 2'45 tarda, els primers equips complets del

R. C. D. Espanyol
i el

C. D. Europa

es disputaran les tradicionals copes

V E A

La reobertura del F. C. Barcelona

Després dels sis mesos de clausurament, divendres que ve, diada de Nadal, torna a obrir-se el camp de Les Corts, la seu del F. C. Barcelona.

Tots sabem el que aquest representa en el futbol català. Al F. C. Barcelona és al que es deu, en la seva major part, l'actual estat esplendent de l'esport a la nostra terra. Així és, que la seva tornada a l'activitat representa una data memorable en els anys de l'esport a Catalunya.

Durant aquests sis mesos tothom haurà pogut constatar el buit enorme que ens ha comportat la forçosa inactivitat del nostre primer Club.

La Copa de Catalunya mateix, aquesta mena de campionat que tan llanguidament s'ha anat escolant aquests darrers mesos, ens ha demostrat fins on és necessària, essencial, la presència del F. C. Barcelona en els torneigs entre els nostres clubs. La flamarada de passions i d'entusiasmes, que com estela vivificant deixa el gloriós cercle a tot el llarg de la seva via, és una cosa única i sense precedents en la vida de tots els altres nostres clubs.

El Barcelona és el que ha abraçat d'entusiasme i ha fet sortir al carrer en jornades inoblidables a tot el nostre poble, després de les seves gestes magnífiques. El Barcelona és el que, a la seva vàlua intrínseca, ha afegit aquesta aurèola de símbol del futbol català, que ha produït que de cap a cap de Catalunya el cercle blau-grana hagi agafat una ferma tradició de quelcom de nostre, de quelcom de racial. Serà més o menys discutida i merescuda aquesta significació, diem-ne al·legòrica, però el fet inqüestionable és que els noms de la terra i del Club van sempre estretament units i entrellaçats amb els lligams de la més alta idealitat.

Vegi's, doncs, si hi ha motius per llençar les campanes al vol, davant la reobertura del F. C. Barcelona. En aquestes festes de Nadal podem tornar a veure l'espectacle magnífic d'aquest camp de Les Corts, la catedral del futbol català, com algú l'anomena.

I la tornada del Barcelona a les activitats esportives, és de creure que atraurà novament als nostres camps aquesta multitud que ara semblava haver-se'n allunyat un xic, aquests mesos.

Finalment, la reaparició del cercle blau-grana constituirà una empremta vigorosa en la marxa, sempre ascendent, del nostre esport.

Ben vingut, F. C. Barcelona!

Parlant amb un dels directius del Club

Imminent la reobertura del F. C. Barcelona, i comunicada al públic la constitució de la Junta que ha de regir la seva vida des del moment que quada complert el càstig que l'autoritat governativa va imposar-li, vàrem creure interessant per als lectors poder donar-los un avenc dels projectes que pensa portar a la pràctica el nou Consell directiu del Club Campió, i amb aquest objecte vàrem sol·licitar un enterviu amb un caracteritzat membre de la Junta nova del Barcelona.

—Totes les facilitats ens foren donades, i entesos per al dia i l'hora, vàrem tenir el gust d'entrevistar la mà d'un dels elements directius del Barcelona.

—...?

—Podeu dir en primer lloc, que la Junta que acaba de constituir-se seguirà la tradició que porta el Futbol Club Barcelona. El Barcelona serà en la seva reobertura el que ha estat sempre. Digueu que aquest és el parer unànim de la Junta actual.

L'exemple que ens han donat els socis durant la clausura, ens anima a desenrotllar una tasca que sigui digna continuació de l'història del Club. Durant aquest tancament, tenim el goig de poder dir que no hem tingut més que les baixes normals que cada any tenim en la temporada d'estiu amb motiu de la marxa dels estudiants a llurs residències. No han passat de 300. I aquestes són sobradament compensades per les altes sol·licitades en apropar-se la reobertura dels nostres camps. Abans d'ahir s'han obert les oficines en l'estatge social i de seguida han vingut demandes d'inscripcions, i els associats han acudit en munió a viure l'ambient del Club.

Aquesta confiança ens honora de debò, i per correspondre a aquesta confiança i a la voluntat demostrada pels socis, el Consell Directiu farà que el Club sigui el que fou tot temps: ço és, que el Barcelona representi verament l'esportivitat catalana.

Aquesta frisança demostrada pels socis, sobretot d'ençà que s'ha tornat a parlar de reobertura, és afalagadora. Vol dir que entre els nostres associats hi ha esportivitat, i que aquesta va acompanyada d'una espiritualitat. Ço és producció de la compenetració existent entre els socis i el Club, pel que el Barcelona, com a campió, representa.

Naturalment que—sobretot quan s'anava apropant la data de Nadal—no han mancat certes maniobres d'alguns clubs, dutes del camp esportiu a altres terrenys. Es de lamentar, perquè això, recíent, hauria privat els esportius catalans de poder apreciar l'actuació dels nostres jugadors de classe; l'esport català hauria hagut de lamentar llavor l'abstinència forçada dels seus millors elements, i aquest fet hauria honorat molt poc als que l'haguessin motivat. Afortunadament aques-

F. VEHILS VIDAL

7, Plaça Universitat, 7

OFEREIX LES DARRERES
CREACIONS EN PULLO-
VERS - SUETERS - ARMI-
LLES DEL PAÍS I ESTRAN-
GERS A PREUS VERA-
MENT REDUITS

SEQUEIXEN ELS PREUS DE RECLAM
EN ELS SEGÜENTS ARTICLES

CAMISES, PIJAMES, MOCADORS, TI-
RANTS, GUANTS, MITGES, MITJONS,
BUFANDES, LLIGA-CAMES, VESTITS
INTERIORS, ETC.

tes maniobres no han reeixit i el públic català podrà presenciar la diada de Nadal l'actuació del Barcelona, novament.

Ara anirem al Campionat de Catalunya. Abans, ja se sap, es jugarà amb el First i l'Sparta. Aquests partits seran com una mena d'entrenament per als partits del Campionat. Es clar que alguns dels nostres jugadors ja han anat fent entrenaments pel seu compte, i d'altres han figurat ara mateix en la selecció catalana en el partit amb els txeco-eslovacs, i això ho han fet animats del propòsit d'estar en bona forma per poder fer un paper brillant en les properes lluites.

El Barcelona compta fer en el Campionat el paper lluit que li pertoca, i per assolir aquest objecte farà el màxim esforç. Nosaltres creiem tenir avui la línia davantera més important de Catalunya; creiem tenir els mitjos en bona forma. Esperem, per tant, renovar les victòries de les temporades anteriors. Volem demostrar que el tancament forçós no ha fet minvar la vàlua del nostre equip.

Naturalment que en el grup hi ha equips de vàlua i que el Barcelona no pot negligir llur importància. Fóra una pressumpció imperdonable negar aquests valors. El Terrassa F. C. acaba de guanyar la copa Catalunya, amb sorpresa general, i ha demostrat—equip novell com és en el grup A—que sabia posar-se al nivell dels equips vells, i que àdhuc podia donar-los llicons. El Barcelona, per tant, sap que se les ha d'haver amb equips no menyspreables i que per tant ha de llançar-se a fons.

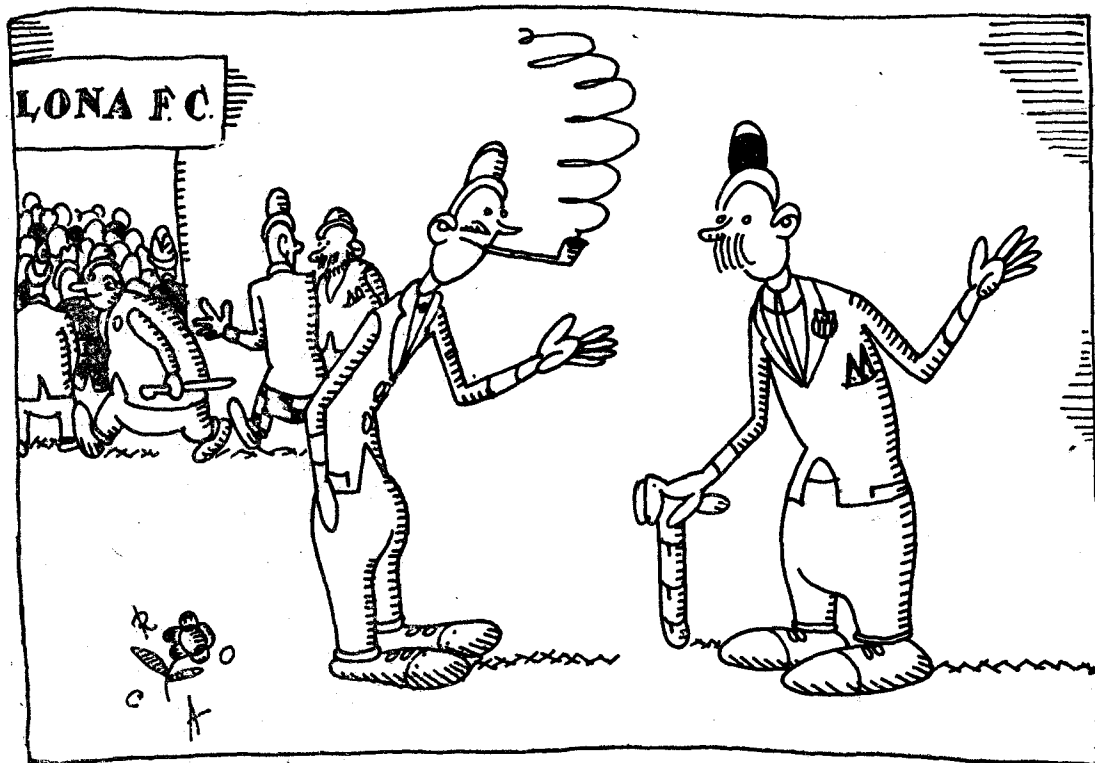
El fet que hagin quedat a la cua, en la Copa Catalunya el Sans, i l'Europa, no vol dir tampoc que aquests equips hagin d'esser tinguts en poca estima. Llur reacció vindrà evidentment. Són, al cap i a la fi, uns valors reals en el futbol català, i han d'esser tinguts en compte.

Mentre el Barcelona reprèn la seva activitat esportiva, s'anirà elaborant el calendari esportiu per a després del Campionat, amb el propòsit de no defraudar els aficionats catalans. Volem donar als socis una prova que la confiança que han dipositat en nosaltres no quedarà defraudada. Tant com en Futbol, volem que les reunions d'Hockey, de Rugby, d'Atletisme i de Ciclisme, continuïn llur vida pròspera d'antany, interpretant els desigs dels socis, per demostrar que no solament el Barcelona actua imperiosament en el camp futbolístic, sinó en tots els altres ordres de l'esport i per renovar ensem els èxits obtinguts en anteriors temporades.

I això és tot el que em sembla que puc dir-vos. Afegiré encara que és lamentable el fet de tota aquesta premsa esportiva que surt i plega al cau de tres o quatre números. Això perjudica la seriositat de l'esport. Cal que hom presti ajut a la premsa que té una tradició com la que respon a un sentiment.

Això és quant va dir-nos un caracteritzat membre del F. C. Barcelona en la conversa que hi vàrem tenir, imminent l'obertura del Club Campió després del tancament de sis mesos per ordre de l'autoritat governativa.

August Berenguer

—Què vol que li digui? Per a mi, el veritable futbol ara és quan el tornarem a veure!

Aquest número ha passat per la
censura governativa

Els partits de l'emoció

Després d'una batalla campal, els ganapies d'«El Mundo Deportivo» no pogueren fer que empatar a cinc gols amb els braus jugadors del «Xut».
El triomf de totes les tècniques

El nostre ànim ha sortit vivament impressionat per l'espectacle que presenciarem diumenge passat al camp de l'Europa. Per molt de temps que transcorri, no podrem oblidar aquesta data sinistral en els ànals del nostre futbol. Mai no hauríem presenciat una lluita tan ferotge i tan carnívora com la de diumenge passat al matí; concretament a xò de carnívora, perquè a puntualitzar ningú no ens guanya, ni aquells que impressionen el «film del encuentro». Tant com a carnívora, potser si que el diumenge abans, sota les tribunes europeistes, quan els protagonistes de l'encontre i llurs admiradors ja gaudien per endavant i en la forma més bàquica possible l'anhelada victòria, la festa ho va ésser més de carnívora; no obstant, però, els episodis d'aquesta lluita bàrbara, terriblement aferrissada, episòdica, homèrica, etc., ens han talment colpit que no sabem ni per on començar.

Tot hom qui ens coneix sap que la imparcialitat és la nostra norma; la sensatesa que posem en els comentaris, la suavitat en les censures, la mesura en els elogis, el nostre cop d'ull clínic mesurant valors, analitzant jugades, destriant tota la ferrissalla per fer reluir únicament la brillantesa, la simplicitat amb què fem les demostracions del que és la tàctica W. de la M., que encara que l'Spectator s'entestí en dir que no és igual, nosaltres sostindrem que no és més que la inversió d'una mateixa lletra; nosaltres—repetim—que traduím Sharpe, Meisl, Dinot, Skoda, Fodor i fins si cal l'speaker de la Ràdio Catalana i el «Kont» ciclista, estem a cobert de tota sospita d'apassionament i de mizes interessades.

Doncs, bé, proclamem-ho ben alt: l'equip de «El Mundo Deportivo» no pot continuar exhibint-se, si creu que jugar a futbol és fer de màquina «apisonadora».

Imagineu-vos onze ganapies, alts com un Sant Pau (que segons sembla ho era molt), que cada vegada que anaven per tocar la pilota embestien amb una fúria inaudita els adversaris; onze tendres xicots més eixerits que uns pàmpols, i que s'escorrien com llagastes. Hom pogué veure tot seguit que la tàctica «mundista» era la de «desgast» en forma de trencadura d'ossos, que segons ja s'ha reconegut és el desgast més pràctic. Afortunadament, però, la ciència s'imposà a la brutalitat i als mals instints, i si no sortí del tot guanyadora, moralment ningú no s'atrevirà a regatejar-li la victòria. I no cal dir que la ciència aquesta vegada es decantava en absolut pels «xutadors» els noms de tots els quals no recordem, i a fe que ho sentim, perquè els escriuríem en les pàgines de l'edició d'or que farem aviat.

Tots els elogis són per als del «Xut»; allò sí que era intel·ligència, cohesió, finura en les passades, art del driblar, rapidesa, promptitud i economia. En Dova, el porter, va fer-ho com li corresponia al director de l'orquestra; no pot dir-se-li encara el «Napoleó dels porters», però va «emular» totes les glòries bretèrtes i futures de l'estratègia balística. L'«Esquimal de Gratallops», va ésser el més fogós dels seus, i «Fra Granoja», amb el mullader que hi havia al camp, semblava que es trobés en el seu element. «Difunt», la veritat, no ens va agradar; massa fred, i com en estat catalèptic. «Adrià», que pertany als del «Mundo» però que passà a reforçar l'equip del «Xut», abusà del «kick and rush» i féu la «patota» als seus infelços companys. Va procurar per tots els mitjans reglamentaris i legals, que pels seus—o sigui els grocs—guanyessin. La traïció fou palpable.

L'equip de pes, o sigui «El Mundo», va demostrar

posseir notables individualitats, si la golafreia del voler, guanyar costés el que costés, no empallidís el seu veritable valor i les seves moltes faltes ortogràfiques. En Grau, com a bon propietari, feia de porter; però si no servia millor els cubals que la porta, li auguram una mala fi. Afortunadament tenia una parella de defenses que només pifiaren cada vegada que s'acostava el contrincant, però treient els kicks eren uns espases. Superà Enchs el seu company Bas. «Pepe Balon» va fer de «hombre cañón»; va eclipsar a «Pepe Luis». Ja està dit tot. L'Aymat molt discret de mig ala dreta, i Teddy corria més que el seu 40 HP. de l'Espanyol. L'extrem dreta, Calvet, va batre el rècord de les 4.000 iardes (no homològat). Reti, d'interior dreta, creient-se que allò també era passar la maroma, va anar sempre per terra. Fina, al centre, gallegant d'un joc molt poc en consonància amb el seu cognom; Fontanet, d'interior esquerra, va acabar de perdre els pocs cabells que li quedaven després de les repetides «penes» que ha rebut l'Europa, i Loren a l'extrem dreta va ésser indubtablement el més ràpid.

Com ja hem dit abans, el resultat fou d'empat a

cinc gols, entrats tots per la complicitat dels respectius porters.

Donada la duresa ençada per alguns jugadors i que creiem no haver de puntualitzar més perquè l'organisme superior del futbol ja decretarà les sancions que corresponen, no cal dir que els incidents foren a l'ordre del dia. El públic—molt nombros i tot de preferència—va protestar indignadíssim de la provocadora actitud d'alguns d'ells, que fins intentaren agredir l'àrbitre, el corredor García, el qual, no fiant-se tan sols de les seves cames, portava una destrat amb la qual, dit sigui de pas, li va ésser més fàcil d'imposar-se que no pas amb el xiulet i el reglament a la mà.

Abans de començar el partit els dos respectius capitans feren l'intercanvi de presents; els d'En Torrens ofrenaren un baguet, i els altres, més pràctics, correspongueren amb un bacallà sec. En virtut de l'empat, la Copa Amilcar resta sense posseïdor a hores d'ara, per bé que els del «bagul» han protestat en acta per la presència de jugadors de l'equip contrari que no tenien llicència. Sembla que l'afer portarà cua.

El Campionat Català del grup B

(VIIª jornada: 20 desembre 1925)

Per una molt dèbil victòria damunt l'Iluro, el Júpiter aconseguí mantenir-se a la davantera, mentre el Badalona i l'Atlètic de Sabadell, es reffermen també en llur posició en assolir uns scores molt crescuts sobre el Reus i Sant Andreu, respectivament :: El partit Manresa-Lleyda, suspès pel mal estat del camp.

CLUBS	PARTITS				GOLS		P
	J	G	P	E	F	C	
C. D. Júpiter	7	6	1	0	14	8	12
F. C. Badalona	7	5	2	0	19	11	10
Atlètic Sabadell	7	4	3	0	10	7	8
Iluro S. C.	7	3	4	0	13	10	6
F. C. Lleyda	6	2	2	2	10	9	6
U. E. S. Andreu	7	2	4	1	13	17	5
C. E. Manresa	6	2	4	0	13	15	4
Reus Deportiu	7	1	5	1	9	24	3

Al Poble Nou

El Júpiter guanyà l'Iluro per 1 a 0, després d'un partit sense massa interès

Un dels partits que més interès despertà del campionat del Grup B, fou sens dubte aquest encontre, que va jugar-se al camp de Poble Nou.

Per aquesta vegada la victòria va ésser del Júpiter, per la mínima diferència. Un gol a zero no és, certament, un resultat gaire falaguer, ni un motiu per als partidaris del Júpiter per creure's en possessió d'un equip excel·lent. És clar que, encara que es guanyin partits amb aquesta diferència, els punts sumen i la classificació millora.

Amb tot, no deixen de causar cert recel aquests petits avantatges del marcador, i que indulgentment influeixen en l'entusiasme dels nombrosos partidaris del simpàtic cercle del Poble Nou.

En el partit de diumenge el resultat no es pot prendre, de cap de les maneres, com un fidel reflex del què fou l'encontre. Amb les condicions del Júpiter, aquest havia de vèncer per més diferència de gols, car el malaurat partit que efectuaren els mataronins així ho feia preveure.

El nombros públic que va acudir a presenciar l'encontre, en sortí defraudat. Pocs varen ésser els instants de joc bo. Per d'aquí del camp planava la insípida característica dels partits mediocres.

Veritablement, l'equip de l'Iluro de Mataró va causar una impressió ben desfavorable. La manca d'uns bons mig centre i davanter centre, es va fer sentir damunt tot l'equip. Fallant aquests elements, l'Iluro es va transformar en un onze desllestat.

Els defenses Mauri-Comas, que és del milloret que hem vist i que segurament tornarem a veure, varen tenir una tarda desgraciada. Comas, excessivament avançat, deixava sense cobrir el terreny encomanat a la seva defensa. L'ala dreta del Júpiter, adonant-se d'aquest buit, efectuava uns filtraments tan perillosos que, a no ésser per l'excés u

personalisme de Gisleno, s'haurien traduït en sengles gols.

Si passem a la línia mitja, Bentanachs, Palahí i Leonart, hem de qualificar de desencertada llur actuació. La lentitud en ésser el signe precominant. Palahí estigué molt malament Bentanachs, bé, complint com a element d'atac i de defensa; li tocà marcar jugadors tan perillosos com l'ala Santamaria-Juncà, i la prova d'haver reeixit en el seu treball va ésser la nul·litat d'aquesta ala. No així Leonart, el qual va tenir també una mala tarda, deixant-se imposar pels seus contraris.

La ineficàcia del seu joc es féu ben patent en aconseguir Gisleno a la primera part el primer i únic gol de la tarda.

La línia davantera ilurenca diumenge va jugar malament. S'entestaren a fer el joc de passades curtes, centralitzant-lo, i no varen reeixir-ne. No podem comprendre l'excés de joc donat a Vinyes, i en canvi, Verdier, trobant-se desmarcat, no va rebre ni una pilota. Canet, Moreu i Vinyes s'apropriaren del joc i varen fracassar degut a l'excés de passades entre ells i la manca de decisió en rematar.

Nosaltres, que com a admiradors del modest esforç realitzat per l'Iluro en pocs anys voldríem ésser pròdigs en elogis, no podem, en ocasió d'aquest partit, fer res més que qualificar de dissortada l'actuació del seu primer equip, tot desitjant que a la segona volta trobi el conjunt i cohesió que cal per triomfar.

Es ben clar que en un partit com el jugat diumenge per l'Iluro, el Júpiter podia triomfar ben fàcilment i per més diferència de gols. No va ésser així i, contràriament, de ben just li vingué la victòria. I és que a l'equip del Júpiter, sobrant-li energies, li manquen qualitats. S'entén: qualitats d'equip de conjunt.

Concretant-nos al partit de diumenge i en ajut de la nostra tesi, assenyalarem les individualitats de Gisleno i Martín, que en repetides ocasions va jugar com a davanter.

El gol de la victòria va ésser aconseguit per Gisleno en la primera part, d'una ràpida escapada excel·lentment rematada d'un xut quelcom bombejat.

Bragulat diumenge va seguir jugant de faisó ben entremaliada. Entrades perillosíssimes que poden esdevindre fatals. A més a més li hem d'anotar una intemperància que fou contestada per Florensa, donant motiu perquè Baonza els expulsés del camp quan mancava un quart per acabar.

Baonza, que era l'àrbitre, arrangerà els equips de la següent manera:

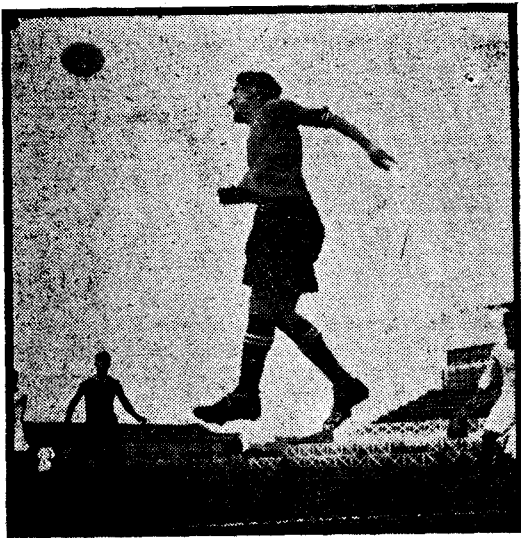
Júpiter. — Ros, Orti, Martín, Perich, Callicó, Peyró, Gil, Gisleno, Bragulat, Santamaria, Juncà.

Iluro. — Florensa, Mauri, Comas, Ventanachs, Palahí, Leonart, Clos, Canet, Morell, Vergés, Verdier.

Bàscules: Arques per a cabals

Pibernat

Carrer de Parlament, 9

EUROPA - SABADELL

El sabadellenc Tena I, féu diumenge un partit superb; com una silenciosa protesta a la postergació que va ésser víctima a darrera hora, per part dels seleccionadors de l'equip català

AL CAMP DEL MARTINENC

El Badalona demostrà la seva absoluta superioritat damunt el Reus, guanyant per 6 a 2

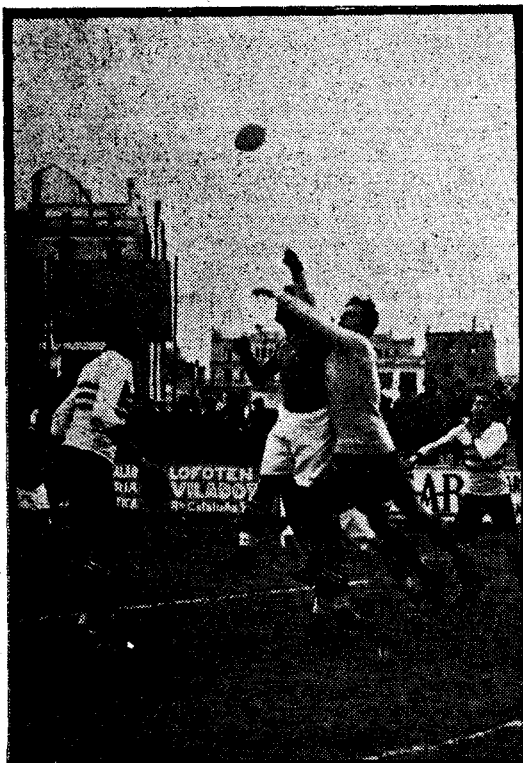
Al camp del Martinenc presenciarem aquest partit, que per causes de tothom conegudes no s'ha pogut efectuar, com pertanyia, al camp del Reus.

En aquest partit poguérem constatar una notable discreció en el joc dur, si bé poguérem convèncer-nos també que la violència és un mal que s'encomana. Per això és generalment difícil de titllar a tal o qual equip determinat d'emprador de tals rebutjables procediments.

Poca cosa ens revelà el partit efectuat al camp del Martinenc entre el Badalona i el Reus Esportiu. Fou un partit sense gaire entusiasme, en què presenciarem un domini gairebé complet dels badalonins, gràcies a l'esforç de la davantera que mantingué durant tot el primer temps i bona part del segon l'esfèric a la banda contrària.

Amb tot, la jugada individual abundà, tal com ho mostren el tercer i quart gols entrats per Garriga.

La línia defensiva badalonina actuà poc i la mitja se'ns presentà força deficient, en particular Blanco que tingué una mala tarda.

GRACIA - SANS

Pedret, el porter unionista, en salvar una magnífica escamesa de Sastre, l'impetuós davanter gracienç

La defensiva reusenca, malgrat el seu continu esforç per aclarir la situació, no pogué impedir que s'acabés la primera part amb quatre gols a favor dels seus contraris. Val a dir que l'esforç defensiu del Reus no fou secundat com calia per la línia d'atac.

La segona part ens presentà una anivellació de forces que en distintes ocasions donà al partit un major interès. Però aquest fou poc sostingut. Els del Badalona, sens dubte, convençuts que ja no podien perdre, efectuaren una feina inferior a la del primer temps.

Encara que poques foren les jugades que veiérem concretades a una bona actuació de les ales dretes de totes dues bandes, el porter reusenç efectuà veritables proeses. Llàstima que esperés revelar-se a darrera hora, quan la pilota havia anat a parar cinc vegades a la xarxa que defensava.

Si el Reus aconseguí els dos gols, pot dir-se que foren deguts a l'esforç individual de Magrinyà, en dues sortoses ocasions que passà mitjos i defenses amb la pilota. El primer l'obtingué ell mateix i el segon fou oportunament entrat per Rubio.

Llinàs es manifestà en diverses arrencades infructuoses.

Els gols que s'apuntaren els badalonins foren obra:

Des d'aquest moment bé podem dir que al camp no existí més que un equip; car el Sant Andreu no solament actuava mancat d'entusiasme, sinó que el seu joc esdevingué imprecís i sense cap ombra de tècnica.

Tot el segon temps continuà amb les mateixes característiques, sobresortint, però, l'actuació dels mitjos de l'Atlètic, el joc brillant dels quals proporcionà als seus davanterers la consecució de dos gols més per mitjà de Mota i Pros.

Fou de doldre que algun jugador de la Unió Esportiva es permetés bromejar en lloc de tenir una consideració al públic que paga, i a més, procurar aminorar la derrota del seu equip.

En Marínés, que féu un bon arbitratge, es veié obligat a treure del terreny de joc als equippers Pons i Guixé, de l'Atlètic i Sant Andreu, respectivament.

Eren els equips:

Unió Sant Andreu: Ginestet, Sallarès, Guixé; Bau, Tomás Solé; Guixé II, Grau, López, Arenas i Coma.

Atlètic: Andreu; Pujol, Sorribas; Gironès, Coreces, Salomó; Bigueras, Pons, Pros, Mota i Capdevila.

ESPANYOL - MARTINENC

La manca d'intel·ligència en els mitjos de l'Espanyol fou la nota sobresortint de la tasca de l'equip blanc-blau :- Colls i Zabala de mostren aquesta manca de cohesió

El segon lloc de la Copa de Catalunya

L'aconsegueix l'Espanyol en batre el Martinenc per 4 a 2

Una bella actuació de les dues davanteres i sobre tot d'En Prats, el porter martinenc

Aquest partit havia de decidir quin dels dos equips quedava darrera del vencedor del concurs: Copa Catalunya, ja que ambdós quedaren empatats de punts per al segon lloc.

L'ambient en que es desenrotllà l'encontre fou ensopeït, com el dia mateix, i per tant el partit no arribà a entusiasmar. El públic no fou gaire nombros, en preveient tal vegada que els jugadors posarien poc interès en la lluita, com així mateix va succeir.

A dir veritat, esperàvem més d'un partit en el qual els respectius clubs estaven representats pels millors jugadors que posseeixen. No és que la qualitat del joc fos deplorable i que hi manqués el factor entusiasme, però els moments durant els quals es jugà bé i amb dalit foren els menys.

Acomiadem-nos de moment dels partits emocionants en els quals els partidaris dels clubs contendents segueixen amb fervor les mínimes incidències de la lluita. Diguem-los adéu fins al començament del campionat de Catalunya, que per sort no trigarà gaire a arribar. És aquesta una lleugera apreciació que se'ns acut després d'haver vist alguns dels darrers partits en que la seva importància no

dos de Forgas, un de Gol i tres de Garriga. Llàstima que no poguéssim presenciar un partit de conjunt i ens haguéssim d'acontentar apuntant els escassos valors individuals.

Arbitrà a gust de tothom, Castillo.

Els equips s'arregleraren de la faiso següent:

Badalona: Bru, Massanet, Tejedor II, Bosch, Blanco, Gamis, Llinàs, Gol, Forgas, Garriga, Tejedor III.
Reus Esportiu: Cabo, Queralt, Cisteré, Vernet, Vergés, Vives, Magrinyà, Domingo, Rubio, Moragas, Fort.

A Sabadell

El Sant Andreu s'esfondra davant l'Atlètic per 5 a 0

Heus aquí una partida en la qual, si bé no s'hi va veure una bella exhibició, almenys pogué admirar-se l'entusiasme d'un dels contendents, i fou aquest el cercle vencedor.

L'Atlètic, des del començament de la lluita, i prescindint del mal estat del camp, que pel molt fangós feia impossible tot moviment ràpid, emprà un joc d'empenta extraordinària; la qual cosa li va permetre decantar la partida al seu favor als quinze primers minuts de joc.

Pros fou el qui inicià els gols, aprofitant una passada precisa de Mota. Aquest s'encarregà de convertir en gol un "penalty" amb què va castigar-se al Sant Andreu; i seguidament Pons marcà el tercer dels groc-negres, que va ésser sens dubte el millor.